

“Mariscal ja és patrimoni de l'Estartit, com les Medes”

La històrica sala de concerts de l'Estartit es va inaugurar el 5 de juny del 1979 i continua oberta, 35 anys i 6.600 concerts després

Llorenç Massaguer, a dins de Mariscal Foto: X.C.

Mariscal és una de les sales de concerts més antigues de Catalunya, amb 35 anys d'història. Els ha celebrat aquesta setmana: l'històric local de l'Estartit va obrir les portes el 5 de juny del 1979. El propietari, el seu autèntic cor de rock'n'roll, com diria Lou Reed, és Llorenç Massaguer (l'Estartit, 1960), que ens espera amb tres folis plens de noms de músics i grups que han actuat a Mariscal en aquestes tres dècades i mitja. En total, 6.600 concerts, i la quantitat no para de créixer.

Mariscal neix el 5 de juny del 1979, amb un altre nom. Sí, al principi

es deia Ciam Ajn, que en esperanto vol dir 'en qualsevol moment'. El problema és que costava de pronunciar i tothom en deia "l'enciam", i a mi això no m'agradava gens. Entre el 1982 i el 1986, durant l'època més heavy, es va dir Ciam Ajn Rainbow Pub, però el 1987, aprofitant que vam fer unes reformes molt importants, va passar a dir-se Mariscal, que és l'equivalent de marshal o sheriff. Sempre havia volgut que el local tingués un estil una mica rústic i country. Abans del 1979 havia muntat algun altre local? No, si llavors jo tenia tot just divuit anys! Jo vaig construir això amb disset anys. Als setze vaig deixar els estudis i vaig estar un any treballant en altres coses. Jo voltava molt en aquella època i vaig trobar a faltar a tota la comarca un lloc on es pogués escoltar música bona en directe. Per això vaig decidir construir aquest local, en un camp que era del meu avi i amb l'ajuda del meu pare. Per construir l'edifici vam haver de treure uns quants camions de terra i construir un gran mur, perquè estem a sota d'una muntanya. Què hi havia llavors a l'Estartit? Hi havia sis o set discoteques i desenes de bars i pubs on posaven coses com Boney M, però res de rock'n'roll. En aquells moments l'Estartit era una autèntica potència turística, però els successius ajuntaments han anat pressionant i retallant, fins a arribar al que hi ha ara, que gairebé fa pena. 6.600 concerts hauria de ser un rècord Guinness, no? M'ho han dit moltes vegades, però mai no m'he entretingut a mirar-ho. No crec que hi hagi gaires locals a Europa ni al món amb aquest historial. Estem parlant d'una mitjana de 170 concerts a l'any, en una sala amb un aforament de 296 persones, que ni és gran ni petit, i que permet veure els grups de prop i amb prou comoditat. Com ho ha aconseguit? Ara més aviat sobrevivim dignament, però especialment als anys vuitanta aquí va coincidir una gran activitat musical i turística. Cap al final de la dècada es va produir l'eclosió del rock català, però continuava sense haver-hi gaires locals de concerts, així que a Mariscal venia expressament gent de Barcelona, d'Olot i de Girona a veure concerts. I els grups també sabien on havien d'anar si volien tocar. Sí, evidentment, perquè fins llavors només podien tocar a Perpinyà o a Barcelona, ja que entre totes dues ciutats no hi havia res. Parlo de grups del país, però també de bandes estrangeres, d'Holanda, Alemanya, Anglaterra i França, que venien a passar aquí una setmana de vacances només amb les seves guitarres, perquè a la sala ja es trobaven tot l'equip muntat i preparat. I a canvi de la beguda i d'un lloc per dormir, tocaven cada nit a Mariscal. Quin va ser el primer grup que va tocar a Mariscal? El primer concert va ser una jam session que van muntar uns amics, però el segon el van fer Max Sunyer amb el trio de jazz Hot Bambú. Posteriorment va tornar a Mariscal altres vegades, amb músics com ara Carles Benavent i Salvador Niebla. Hi ha uns quants grups molt fidels a la sala, com ara Glaucs. Sí, ells ja van començar a tocar aquí quan es deien Poquetecrek i van publicar una maqueta en casset que es deia Ciam Ajn i que conservo a la vitrina dedicada al grup dins de la sala. Aquí han vingut a tocar sovint com a Glaucs i també amb els seus projectes de versions dels Beatles i Bon Jovi. En algun moment no se li va quedar petita la sala? De fet, als anys noranta vaig intentar muntar algun local a Barcelona i Girona. En el primer

cas, tenia una espècie de soci que volia que jo hi posés els diners i m'encarregués de tot, i no em va agradar la idea. A Girona, era l'època en què s'estaven obrint molts locals a la ciutat i hi havia una autèntica màfia que tenia molts contactes a l'Ajuntament. Vaig veure que m'hi posarien molts problemes i ho vaig deixar estar. I la crisi de la música en viu? Aquesta és una crisi recent. Als anys setanta, vuitanta i noranta, sempre hi havia gent disposada a pagar una entrada i col·laborar amb els grups. El problema és que ara la gent no té diners, surt de nit i ho vol tot gratis. I això no pot ser. Com ho afronta? Cobrant una entrada mínima, de 3 o 5 euros, de vegades amb una cervesa inclosa, i així anem passant el temporal... Els grups també ho pateixen. Per a la majoria ja és només un hobby, tenen altres feines i fan música perquè els agrada sortir a un escenari a tocar. A més, gravar un disc ja no és cap al·licient: amb internet ja no es venen discos. Ho tenen complicat. Fem memòria: aquí ha tocat el rocker holandès Herman Brood (1946-2001) amb Nina Hagen quan encara eren parella. Sí, feia poc que havien rodat la pel·lícula Cha-Cha amb Lene Lovich. Estaven aquí de vacances, a Santa Margarita, i van tocar en un pub de Cadaqués i també a Mariscal. Alguna anècdota d'aquella parella tan kamikaze? Moltes, i algunes una mica dures, però ella encara és viva, així que prefereixo no explicar-les. Herman Brood es va dedicar després a la pintura i em va regalar un quadre dedicat. Altres noms mítics a Mariscal? Aquí va actuar Nils Lofgren, abans de ser guitarrista de l'E Street Band de Springsteen, i Francis Buchholz, que va ser baixista de Scorpions a l'època del disc en directe Tokyo tapes. Estava per aquí de vacances i el vaig convèncer per participar en un jam session molt bèstia. També ha actuat unes quantes vegades a Mariscal el guitarrista Demian Bell, que havia tocat amb Van Morrison, i Jerry Marotta, que va ser bateria de Peter Gabriel durant deu anys i ha tocat també amb Paul McCartney, Elvis Costello, Carly Simon, etc. I en l'àmbit estatal? Als anys noranta aquí van tocar grups com ara M-Clan i Amaral, quan tot just estaven començant i trucaven perquè buscaven algun lloc per tocar a Catalunya. Puc dir que quan vaig veure Eva Amaral cantant sense micròfon amb una potència impressionant, vaig saber de seguida que triomfaria, i així va passar al cap d'uns mesos. Aquí també han tocat Els Amics de les Arts, Mishima i Els Catarres quan no eren coneguts. Més moments per a la història? Aquí Ja t'ho Diré va oferir el seu primer concert a la península, i el grup gironí Sui Generis va gravar el seu disc en directe acústic. A Mariscal també han gravat discos altres grups com ara Crit de Boc i Caca de Vaca, i últimament s'hi han enregistrat alguns videoclips, de bandes com ara The Gruixut's i The Manyacs. Ara fa uns anys també es va rodar aquí un capítol d'una sèrie de televisió belga. De fet, la sala té un bon fons audiovisual propi, no? Sí, entre les prop de 50.000 peces de la meua col·lecció personal –inclosos uns 20.000 elapés, discos d'or i platí, instruments, etc.–, hi ha també unes 4.000 filmacions de concerts que han tingut lloc a la sala. Quan Mariscal va fer 20 anys, el 1999, vaig publicar un doble CD de gravacions en directe, i ara, per celebrar el 35è aniversari, preparo un DVD amb una representació dels millors concerts que s'han vist a la sala. Ja que ha parlat de la seva col·lecció, com està el seu projecte de museu del rock a l'Estartit? Segueix embarrancat, perquè l'Ajuntament sempre m'hi ha posat traves des que vaig començar a plantejar-ho, l'any 2000. De fet, ara ja no penso en el museu, sinó en una sala d'exposicions més modesta, en una planta baixa, perquè tampoc no tinc diners per tirar-lo endavant tal com ho havia pensat inicialment, en tot un bloc, amb un restaurant temàtic a dalt de tot. El projecte original era molt maco: tot un viatge des dels anys cinquanta fins avui, una gran experiència musical i visual a través de les diferents tendències del rock. En el restaurant era possible dinar a dins d'un Cadillac o entre dues Harley-Davidson mentre escoltavess música dels anys cinquanta i seixanta. Però em denegaven els permisos d'obres i em deien que estava boig i que legalment no es podia tirar endavant el projecte arquitectònic que proposàvem. En l'àmbit municipal tothom se n'ha rentat les mans, com si no els interessés gens un projecte que podria ser un gran atractiu turístic. On volia fer el museu? En un terreny que hi ha aquí al costat i que havia estat propietat del meu avi fins que l'hi van expropiar, el 1961, per a la base americana. El meu avi, que es deia com jo, havia estat capità dels rojos i alcalde republicà, i ho va pagar així. L'any 2000, vaig aconseguir que el Ministeri de Defensa ens tornés el terreny, això sí, pagant uns quants milions de pessetes. Quines són les peces estel·lars de la seva col·lecció? Tinc un disc de platí d'Hotel California dels Eagles, però les peces més valuoses són dos discos d'or, un d'Elvis i un altre de Jessica dels Allman Brothers. Heu fet concerts exclusius o privats, a porta tancada? Vaig intentar que Sopa de Cabra en fes un abans dels seus concerts de reunió al Palau Sant Jordi, però no va poder ser perquè no tothom hi estava d'acord a dins del grup. Però un dels concerts més exclusius va ser el que va organitzar un milionari rus que va portar aquí des del seu país, en un avió privat, mig centenar de convidats i un

grup de rock anomenat Claptonia per celebrar el seu cinquantè aniversari. Fins i tot se'n van fer samarretes i gorres, d'aquell concert. Altres projectes de futur? Amb el meu fill Bernat, que està estudiant producció musical a l'escola Eumes, hem impulsat un projecte perquè els grups novells puguin gravar aquí els seus discos, a canvi d'actuacions. El primer grup que gravarem serà justament la Banda de Mariscal, el nostre grup resident. Mariscal es pot considerar ja patrimoni de l'Estartit, no? Jo crec que sí. Si més no, és de les coses més conegudes que hi ha, juntament amb les Medes i l'equip de futbol femení [riu]. Està molt en forma després de 35 anys treballant de nit... Has de saber portar molt bé aquest ofici i conèixer bé els teus límits per no cremar-te. I el sexe, drogues i 'rock'n'roll'? En dosis limitades! [riu]

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/747936-mariscal-ja-es-patrimoni-de-lestartit-com-les-medes.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mescultura&utm_source=rss&utm_medium=mescultura&utm_campaign=rss